

Tereza Vuk
ZAKAJ IMA MOJ HUDIČ KRILA

»Ej, a še dihaš?« Glih sem sanjala, kako z mafijozoti spet eno truplo zakopavamo. Pa tiste jebene podgane, k se pojavljajo vsako noč. Iz vseh sten pridejo, jaz se pa skrivam pod deko. »Kaj težiš? Še diham, ja. Pa kok je ura sploh?« »Sedem zjutri. Ej, na kero osnovno šolo si ti hodila?« Fuck. Sam še komad od The Cure Lullaby mi je vzad nekje brnel po buči. »Teb se je poslabšal, dej spi dalje.« »A ni bil Oskar Kovačič?« Sem mislila, da ga bom kr na pičko tam direkt sred postelje ob sedmih zjutri. »A lahk zaspim nazaj, da ujamem sanje? Sej sploh še ne vem, čigavo truplo smo pokopali! Pa fucking Boris Zihlerl je bil, ne pa Kovačič v tvoji glavi.« Vsa živčna potegnem ves kovter k sebi in se sprašujem, če ga mam sploh še rada. Pol se vseen obrnem k njemu in razmišljam, če me zdej brez očal res ne vidi dobr. Ne me gledat, ne me met rad. »Veš komu si ti men podobna?« »Jebenmu Kovačiču zihler.« »Unmu od unih dveh, royalty par, k se gresta.« »Pa ne unmu od Meghan, kaj teb jermen drsi.« »Ne, unmu od Kate.« »George?« »Un tamau, ja.« »Ti si prfuknjen.« Ne me met rad, ne me met rad, ne me met rad. »Ma dej, jaz grem domov, jebalo te ob sedmih zjutri me spraševat za osnovno šolo. V Župi je sam ena! Ena! Prej Boris Zihlerl, zdej OŠ Bežigrad!« On pa še kr leži tam, vmes ko se kobacam v kavbojke čez posteljo. »Grem dam, zjebal si mi sanje.« Pa še kr nabija: »Sam una kolumna včer je bla res dobra.« Dej, fuck off. Fuck off vsi. Ne me

met radi! *A movement in the corner of the room, and there is nothing I can do when I realise with fright, that the Spiderman is having me for dinner tonight.* Uspavanka ... In jebeni The Cure in vse sem razmišljala, ko sem se z nogo v eni hlačnici opotekla proti wc-ju in tuhtala, a bom bruhala al ne. Pol sem dojela, da bom rajš srala pa prebrala mal Vojaka Švejka vmes. In sem sedela tam s Švejkom med nogami in še vedno v ozadju slišala The Cure. Dejte mi mir, dejte mi vsi mir! Pol sem fuknila Švejka po tleh in se skotalila iz wc-ja. »Jaz grem domov pisat. A je še policijska ura?« »Ne, draga, je že čez sedem. Pa masko maš tam.« Kam sem jaz padla. Maske, policijske ure in on, k se slepi, da ne vidi, da propadam pred njegovimi očmi. Dej pliz, ne dat očal gor. Niti unih za v srce videt. Une še najmanj. »Jaz grem napisat novo knjigo,« sem bla neki pametna, ko sem vlekla ene sfukane uggice na tace in trogala zraven vrečo pira za nazaj domov. »Itak, sej si najboljša.« »Dej, nehi me že drkat. Prej osnovne šole že pa ne vem, kaj.« In sem šla svojo pot zjutri proti seb že ne vem kerič v treh letih. 10 minut sprehoda sicer, ampak zadost časa, da se vprašaš marsikej. Kdo sem, zakaj sem, zakaj ljudje mislijo, da me majo radi? In sem prišla neki čez sedem zjutri domov z masko in kapuco na glavi. Najprej sem dala pivo v hladilnik. Pol sem zbirala pogum in dala dol še kapuco. Čez deset minut sem zbrala jajca in dala še masko dol. S prstom sem šla preštet, če mojih zadnjih 5 gnilih zob še stoji. S krtačo sem preverila še svojih zadnjih 300 las. To je to. *The Spiderman is having me for dinner tonight ...* Ne

me met rad, ne me met rad ... Hočem umret. Ampak vseen nekje v ozadju še vedno slišim en tuj glas: »Ej, a še dihaš?«

2020

Zdej vi mulci, če bi me nekoč kdaj brali, sam me ne boste, ker bom letos med osmrtnicami v Kraljih ulice, bi se vprašali, kaj the fuck je korona sranje. Vam bo teta Tereza takoj vse razložila. To je ena jeba od virusa, k če te ne stane življenja in poteptanih pljuč na respiratorju, te pa 400 evrov. 2020 oktobra so začel spet neki srat s prepovedmi. Pa ne bit vzun, vsi bomo pomrli pa take. Sam mi smo ekipa petih modelov, k je en bolj zjeban k ta drug. Uno, na hard stuff zjeban. In mi lepo, ko jebe vse, sej na klopci za blokom se pa ja lahk dobimo. In pridem za blok, da eno rečem z njimi. Mi je pa teta umrla glih in sem mela un en tak žalosten feeling, ker pač korona jeba, in jih gre lahk sam tok in tok na pogreb. »Ajde, boš spila enga na teto,« mi je en izmed teh turil viski. »Ma, begaj bre s tem. Ne pijem že 11 let žganih. Ni to zame.« »Ma dej no, enga.« Če bi lahk čas zavrtela nazaj, ne bi nikol tistga hudiča v roke vzela. Tko sem pa rekla: »Ma sej maš prov, dej enga.« Ampak, pizda mi materna, jaz nimam mere. Nikjer, nikol. Enga my ass. S tisto kokakolo je blo vse skup k ništa. Ne morš spit sto pirov v uri. Sto viskijev pa lahk nagneš. V matematiki sem čisti fail, sam mislim, da nas je 5 komadov spilo 4 litre. Vsem tete pomrle, očitno. In pol se je začela veselica. Logično, da smo bli pijani. In tud logično, da če je šele en teden trajala ta zajebancija z maskami vzun, da nismo glih neki kontali. In mi veselo nažgani na klopcah za blokom. In prileti ena

ženska, da nas bo snemala. Vsaj tko je en rekel. »Lej, k nas snema!« Nas, zakaj pa nas? Sej smo čist pridni. In pogledam sceno okol sebe, what the fuck bi blo pa kle zanimivga snemat? Scena je zgledala tko: jaz sem iz klopce dol padala, ves razčefuk naokol klopce od piksen in steklenic, eden je s kolesom obležal, ker ni zneslo do štacune, dva sta se pa na tleh tepla za prazno flašo metadona. Za prazno, ne polno, stara pa oba 50. In jaz dojamem, da to pa res ni kej taka scena za snemat. In grem za njo: »Alo, alo! Kaj ti snemaš?« Za svaki slučaj, da se res kje ne zagledam. »Pijanka jedna,« se je zadržla nazaj. Kdo so, kje so? Koji pijanci? Ne poznamo mi takih. Nč ne bo od snemanja. Sej ji ne bi nč rekla, sam je mela že drugič tak izpad. Non stop izpadi neki kretenski njeni primitivni. Tokrat sem bla pa žalostna in na žestokih po 11 letih. Dost je blo zmerjanja! In grem za njo. »Komu ti pijanec?« Se je pa začela v stopnišče zaklepat. »Pejd stran, pijanka!« »Pa kaj se me bojiš, če pišem boljš k ti?« sem ji sikala čez šipo nazaj. O drugih podrobnostih ne bom. In pol jaz lepo nazaj na klopce. Una dva se nista tepla več zarad prazne flaše, kolesa pa tud ni blo več na tleh. Vreče in piksne so še ležale naokol in sam še trije smo vztrajali na unih skurjenih klopcah. In prileti do nas s kolesom en model okoliški izza vogala bloka ves nabliskan. »Ej, policaji prihajajo. Umaknite se rajš.« »Dej mir, kakšni policaji. Resno, dej mir. Kr neki kle.« Še spogledal smo se tko, ta kr neki nabija. In pol sam fuk, evo njih izza fogla. Ma marš, res. »Dobar dan.« »Kaj je narobe?« »Maske mate pod brado. Pa varnostna razdalja.« Gledamo

mi trije en družga, pijani ko točki, kje ma zdej kdo masko pa na kok daleč sedimo. Ves razčefuk od smeti okol nas, noge nobenga niso nesle, ampak to ni bil problem. Tud če bi una prazna flaša metadona ležala na tleh, ne bi bil problem. »Ja, maske, ja. Ja, tega pa nimamo.« Ker tud en od nas ni bil tok pr seb, da ko nas je un opozoril, da prihajajo ta modre barbapape, da bi potegnil masko gor čez gobec. »Pa zakaj ste sploh prišli?« »Anonimna prijava iz blokov.« Ma nemoj ... Kokrat lahk ugibam, kdo je bil? »Pejmo mi kle mal do kible.« Jao, još ovo mi fali. In mi trije tja vsi poklapani do kible. Ko smo pa dejansko vidli, da bomo res vsi dobil 400 evrov, se nam je pa začel total jebat. Sam še selfiji pred kiblo so padali. Pa vsi sami lopuže, pa pogojne, pa ne vem kaj. Pol nam pa niti žepov ne obrnejo naokol. Sam un pildek ti fukne, da je Njinjz neki jezna na nas in pol je cel blok gledal, kako me ob 20.20 popisuje kibla. Ker morjo še šminkirat z unimi lučkami, da jih ja cel svet vidi. In so nas pustili tam z unimi položnicami, pa da nej se spokamo dam, ker bo čez 40 minut policijska ura, pa da nočmo še enkrat jebat ježa za brez veze. Jebalo vas vse, res. En je fuknil tist papir stran, en ga je zmečkal, jaz sem svojga najdla doma v torbici. Sej to bi blo še vse super, če ne bi obstajal drug dan. Ďizs fucking christ, kill me now. In to s prve, direkt v čelo. Po 11 letih brez žganih sem mislila, da mam 15 koron, jebó majku. In pol še un list s 400 evri zarad fucking Njinjz, k me res prov briga, kdo so. Pa še po okolišu ne morem, ker se sosede zaklepajo pred mano v stopnišča. Pa cel blok je vidu kiblo. Ta drug dan sem

šla pol do svojga tipa. »A si ti ok? Maš korono al kaj?« me je spraševal vmes, ko sem se vsa šibka tresla na njegovmu kavču pod kovtrom. »Ti si ena korona, viski je to. Pa še kurčevi policaji in vse na vrh.« Pet bagerjev me je povozilo, ne pa korona. Dva dni sem še rigala uno kokakolo iz gobca. Nikol več. Pustmo malenkosti, da ko sem prišla dan prej domov, po vsej tej eskapadi, sem itak mogla vse pofotkat in takoj na fb zmetat in vsem jebat vse. Tko da, še dodatna bruka za dobro jutro. Pa sam za blok na klopce na pivo sem šla. Zdej štekate, dragi otroci, zakaj je bla korona scena stranje?

Januar 2021 – še vedno korona ukrepi

Včer sem kao hotla nadaljevat s pisanjem, pa sem pol ugotovila, da nimam gandže. Kr naenkrat sem bla brez centa, pa še una edina veza kle čez cesto, k sem jo mela na puf, je dojela, da se ji ne da več z gandžo ukvarjat. Ta drug tamal, k ma, je med korono poblesavio, pa ga sam še ta belo zanima, ene lezbijke mi pa nimajo časa dostavit, ker majo sam po deveti čas. Koji ste to dilerji, majke mi. V celem letu ni blo enga dneva brez džojntov, zdej bom pa na 149. dan policijske ure brez kadi? In jaz že napol v koleričnem poskoku in delat dramo, ker, kar hočem, to dobim. Pa ne morem pisat, pa ne morem nadaljevat generalke fleta, nisem lačna, če ne, komi diham, nč se ne da brez gandže! Že mi tečejo solze pred kompom, da zakaj glih mene noben ne razume, sej sem skromna, res sem. Nočem jaht, graščin, nč. Sam gandžo mi dostavte. Pred blok, seveda. Sej mi je neki kljuvalo v ozadju možganov, da zdej eni mejhni Kitajčki nekje šivajo moje nove all starke, pa jebejo ježa tam z maskami za dva centa, sam lej, jaz sem literarna princeza Diana. Sem se kr sama okronala tko na intervjuju na nacionalki, vmes ko nisem vedla, al rigat, al nalivat pir, al še bolj prekinjat voditeljco. Pa še kakšen pičkin dim mi je ušel, ampak pustmo malenkosti. In jaz tam cmizdrim pred kompom, si brišem solze, ker pač ful trpim, in zraven berem vsa sporočila za dobro jutro. »Ti si taka legenda. Sem brala zadnjo kolumno

v Fokuspokusu.« »Ej, carica, točno tko je, kokr pišes v Kraljih ulice.« Ueeeeeeee, mene noben ne razume! Mene noben ne mara. Kje je gandža? In jaz njim nazaj, da je nuja za umret, ker že 12 ur nisem skadila jointa in da pač umiram mic po mic že zadnjih dvanajst ur, in nej me že en reši iz te muke brezzeliščarske. Se bomo šli pol legende pa carice. In se en od teh javi: »Mam jaz neki, bom dostavil.« U, to mi deli. Ker če sem bla v prvi knjigi debil v 30 letih, sem zdej pri 45 isto sranje, samo drugo pakovanje. Če boš pisal Heleni Blagne, boš prej dočakal konc korona sranja, kokr da boš dobil odgovor. No, literarna princesa Diana, zvana Bukowski ali Vuk Buk, se pa kr z enim neki zmeni, k nima pojma, kdo je, niti fb frend ne, pa si ga pošilja pred blok. Mu nekak razložim, kam nej pride, in kar naenkrat telefon: »Jaz sem kle! Pa nož prnes! Nož!« Jebemtiš, jaz pa noži, ta je slaba. In zagrabilim unga ta najbolj masivnega mesarskega, in fuk dol gas po štengah. In uletim k en debil s tistim nožem dol, spoznat enga, k ga ne poznam, pa gandžo bo dal. In zagledam pred blokom enga, k ga v resnic poznam, sam dokler nisem stopla ven iz bloka, tega nisem vedla. V bistvu sem pričakovala vsazga družga, sam njega ne. In to je bil en model, k se poznavam že dost let, sam je očitno med korono tud Polju dopizdil in so ga vsega maničnega ven spustil. »Ej, jaz sem ta! A si prinesla nož?« se je drl ves evforičen med dvema stopniščema. Jaz sem sam naokrog gledala sred belga dneva. Jebala me fucking gandža. Nej mu dam zdej ta mesarski nož v roke? »Ej, ej, ej ti, umir se mal. Že tko mene kle čudn gledajo. Kaj

kurac ti bo zdej kle nož?« »Keramične ploščice bom trgal.« »Kakšne keramične ploščice, si blesav? Ajde, za blok, takoj.« »Ma ne, če je kosovni odpad.« Fuck, še bolj pobebljeno sem ga gledala. Kakšen kosovc je kje? Pol sem pa vidla, da se je enmu sosedu res neki scufal, očitno je odfukal ženo v pm ali ona njega in je kr vse zmetal na pločnik med dve stopnišči. In un tam res začne neke ploščice odfukavat z nožem. Pride direkt ena mlada dečva iz bloka, midva pa tam z nožem, pa ploščice, pa ji jaz pametna prijavim: »Sej je to kosovni material, ne? Ni kakšna razstava? Galerije pa tko?« Tud A ni rekla nazaj. Sej, kdo pa bi. In končno on pride do unih svojih ploščic, zagradi še dva badminton loparja iz *razstave* in midva za blok. Pol mi je fuknil za joint in rekel, da ne jebe več Polja. Govoril je pa tok hitr, da se jaz in Žižek skrijeva. »Ej, pa ješ tablete?« »Ne.« Dobr je, bom jaz nož rajš kr mal skrila. In tko noro evforičen in maničen, kokr je uletel, se drl tok, da sem sam upala, da ne pride spet kakšna soseda kej snemat, in vmes ko je potrgal že vse rožice spomladanske od manije, tko je tud izginil. Sam še ene badminton loparje sem vidla izza vogala. Odšetam z nožem nazaj domov in pokličem tipa na job. Vmes sem si mislila, da še dobr, da sem tok pr seb, da sem uro prej še enga hipija starga zamorila in mi je un dostavil za par jointov, ker seveda me bere in pač jaz boga, pa moram pisat naprej. Ding, ding, ding. »Kaj bi rada, delam. Garam skoz k črna žvina.« »Ma dej prodaji te buče komu drugmu. Knjige fucking na police postavljaš. Pa še korona je. Kok jih pa mate notr?« »Ti ne razumeš, k

nisi nikol zares delala. Pojma nimaš.« »V glavnem, en je bil prej pred blokom. Sem mu nesla dol nož. K je rabil ene keramične ploščice. Jaz pa njega neki. Sam jaz nisem vedla, da je on ta. Sem mislila, da je en, k ga ne poznam.« Neki časa je bil tih, pol je mel pa spet un glup odziv, k ti je takoj jasno, da sem jaz bolj pametna k on. »Se pravi, ti si šla dol se kr z nekom dobit, k ne veš sploh, kdo je, kr tko?« »Ja?« »In zraven si vzela mesarski nož, k ti je kr en, k ga ne poznaš, naroču, da ga prineseš dol?« Sem sam zavila z očmi: »Ja, če je reku, da ga rab.« Mislim, kero pa pitanje. »Pa kok si ti stara, 14?« Pol spet uno njegovo mrmranje *jaz bom vse lase zgubu zarad tebe*, a že tko je bolj čelav ko Yul Brynner. »Ti si prfuknjena, resno. Noži, neznanci, svašta. Kaj zdej, si ga poznala al nisi?« Spet sem mogla z očmi zaviti pa se zadret: »Pa sej pol sem vidla, da ga poznam! Sam je pač glih iz Polja uletel.« »Ponavljam, ti nisi gladka.« Ja, ja, in vse lase boš zgubu. Pojma nima. Jaz sem najgladkejša. Sploh ko sem si enga bralca kr dam navlekla. Kao bomo joint skadil. Drago me je stal. Dva dni sem pol prenašala esemese, da bomo mi familija. Sem dobila bolj izbuljene oči, kokr jih majo ribe. Kaj, kje, kdo, kaj, zakaj? In to se bom jaz zdej delala, ko bom letela pred policijsko uro ven. Kdo, kje, kaj, zakaj, če me ustavijo, kaj se šunjam po okolišu. Noži, ure, nč ne vem. Pa nismo mi fucking ninje. Niti na 149. dan policijske ure.

Februar 2021 – pun kurac mamó že vsi teh korona scen

»Ej, men se zdi, da ti je messenger zapiskal na telefonu.« S fredico stojiva pred našim Mercatorjem in jaz že milijontič poslušam njene ene in iste probleme. Skoz ti njeni ljubavni problemi. Vsakič z drugim modelom, ampak skoz isti krog. Pol ji pa poveš nazaj, da maš pun kurac tega poslušanja, al nej me pa kešira za terapevta, pa zasurli: »Ja no, sej vem. Nehi. Moram sama dojet.« Pa dojem že, jebo te. Ne mi pa 20 let po nasvete hodit. In sem tam zmrzovala s piksno piva v roki, ona seveda ne pije alkohola, ker ma vse razčiščeno v življenju, in gledala ta naš žalosten opustel okoliš. Pol sem se obrnila proti naši kafani in gledala prazno teraso. Ura na steni že mesece kaže petnajst do devetih. Vse je zaprašeno in sam računi in reklame so pod vrati. Film živimo. »Ma kakšen messenger, nej piska, dost mam vseh. Že tko sem cel dan na fb. Ti men rajš povej, kdaj bo te korona situacije konc.« Spraševat sem šla pa eno, k jo zanima sam, kdaj se bo dalo spet cunje normalno kupovat. Ker pač ne pije, so ji cote vse. Vmes ko sem vlekla masko gor in dol, vsakič ko je kdo uletel mimo, da ja ne bojo vidli, kok sem škrbasta, sva ratali že kr znastvenici pa napol kemičarki, pa vso biologijo in vse sva pojedli za zajtrk. Prov uno, na hard. Medalje pa spomeniki na Institutu Jožef Stefan stil pa tko: »Ti jaz povem, da bo tko. Zdej se bojo šli tretji val, pol poleti nas bojo spustil ven, jesen pa spet, hopla konopla, ko zajce nazaj v kletke. Boš

vidla.« Frendica je vmes že računala, da bo jesen spet kurac z njenimi šopingiranci in cunjami, sam je vseen prikimavala: »Bo tko, ja. Pa cepit se tud ne grem.« Ko sem pomislila na cepljenje, sem že vidla ksiht svoje dohtarce pred sabo: »Ja, pa kaj bi ti še rada. Da te pobere s prve tok skurjeno, k si? Dej si še par dni.« »Mah, jaz grem dam. Zmrznila bom, sneži neki, pa še scat me tišči. Pa sploh ne vem, kaj si me v soboto tok zgodi ven zvelkla. A ti razumeš, da morm jaz pisat?« sem začela neki pametovat, ko da pišem kolumne za Pulitzerjevo. »Ker si mi mogla vrnit denar?« se je neki vžigala nazaj. »Ja, ok, whatever, zdej mi pomagi nest vreče do bloka, ker jebale me nedelje in nabava.« Pred blokom sem ji zatežila, nej mi da zdej par dni mir, ker zdej pa, majke mi, začnem pisat zase in za vsak nadaljnji nasvet ne vračam keša nazaj. In ker, majke mi, bom res začela pisat, sem vlekla v četrti štuk po šten-gah dve ta velke vreče pirov, k bi zadostovale za cel zaklonišče našga stopnišča, če bi ta korona slučajno kej pojačala. En dan me bojo najdlji mrtvo na stopnicah bloka, mark my words. Al pa doma. Al pa na pingpongu. Al pa v kakšnem pajzlu. Ko sem prišla v četrtem štuku pr seb doma k seb in se je srce nekaj resetiral nazaj in so bli piri varno na hladnem, sem si takoj navila en joint. Ajd, da vidmo ko ljudi, prek kompa, kaj je prej piskalo na telefonu. Kera sporočila spet. En bralec, ok. Drug bralec, ok. Aha, bivši tip. »Šele zdej lahk odgovarjam. Smo bli v karanteni.« Kaj že? Aja, sej res, jaz sem mu pisala že neki časa nazaj. Sej prej sem tud vidla, da mi je pisal Čander iz Beletri-ne. Da je fajn tekst. Tekst? O, fuck me, ne da sem res

šla vsa munjena zvečer pošiljat unih svojih par jadnih zapušeni vrstic? »U jeba, karantena.« Tko lahko tno se pogovarjam z nekom, k ga nisem vidla 22 let. »Ja, sej, jebeni časi. Jaz sem že dobila kazen zarad maske. Mamicu jim vse po spisku,« sem začela spet po svoje jamrat o tej kazni. »Pa policijska ura že 151. dan. Se to teb zdi normalno?« Neki je trajalo, da je odgovoril, ampak kr naenkrat sem vidla napisano: »In pravš, da ste k v zaporu?« »Ja, valda, človek božji. Moj brat je v Barceloni, tam so lani spomladi jebal ježa, veš, kako. Zapor, prisežem.« Pol je sledil nek ha-ha in pol: »A ti to šteješ dneve od policijske?« »Ja, pizda, če sem kao kolumnistka, morm sledit.« »Sej sem prebral tvojo knjigo. Je kle en iz knjižnice prinesel.« »No, pol veš, da sem skoz v depreh pa tesnobe, pa zdej še jebena korona, pa niti do fucking zobarja ne morem v miru, brez da bi vedla, da mi bojo un kurac tlačli v nos. Kle se grem eno pisatelco, najboljš bi blo pa, da grem za radiator pa sam štrik pa fuck off, hvala lepa, življenje: Živi, bili, pa videli, kaj je na drugi strani.« Spet neki časa ni odgovoril in pol niti ha-ha ni padel, ampak: »Ej, jaz sedim že 20 let.« Hja. In hja again. Šele takrat sem mal pomislila, da jaz kle stokam svoje jamrarije in svoja sranja in rane enmu, k ga sploh ne poznam že leta. Vmes sem kr mal pozabila, da kokr sem jaz v svoje tesnobne zapore padla, je on dejansko za rešetkami že 20 let. »No, sej pol karantena ni bla tok neki hudga,« sem hotla kao neki duhovičit. »Sej mogoče ti ne bo treba še teh desetih odsedet.« Pravte, da je korona filmska scena? Moje življenje je jeben Lynch in Tarantino pa še mal Woodyja Allena. In na konc

je mene model tolažil, da bo še vse ok, glavo gor, pa vse žive motivacijske knjige. Ďizs fucking christ. To se še stripa ne da iz vsega tega narest. Mene noben ne šteka! Mene noben ne mara! Pa uni, k me mate, ne me met več, nočem! »Dej ti rajš povej, zakaj si mi sploh pisala. Kaj s pisanjem?« Ok, back to me. »Aja, neki bi rabla omenit nekje, pa če lahk.« »Ma piši.« Pol me je na hitr skenslal, k je po mojem dojel, da res nisem več una 20 let stara Tereza, vsa razigrana in vesela, ampak en zapit zamorjen samodestruktivec. Je pa vseen rekel na konc, k sem se mu po mojem prov zasmilila, ko je vidu, da mi mozak ne špila več, v ta prave smeri: »Veš, kje me najdeš, če boš kej rabla.« Ja, bi rekla. Prijazno sem se mu zahvalila, si odprla nov pir, skadila napol skurjeno džolo do konca in se zleknila k ta velika pred komp. Vzad sem si nabila men osebno enga najboljših rokenrol komadov ever, Sympathy for the devil od Rollingov. In to uno verzijo iz Hyde Parka, kjer so vsi zadeti k hijene. Opleta Jagger okol z uno ritjo suhcano po odru k dva stroka česna skup, pa Keith, moj Keith, strelec, spet blesav za sto unih iz Idrije, sam se dela, da ni tko. Znam ja njega. In ko sem gledala, kako najstnice orgazmirajo ob Jaggerju in ga vlečejo dol z odra, on pa v enih oranžnih štumfih štrikanih, une, k pikajo, une, k jih stare mame zanalašč štrikajo vnukom, sem razmišljala, da kam so nas popeljala življenja. Kako jebeno mladi smo bli nekoč. Mogoče smo še kdaj nekje globoko v sebi verjeli, da mamo kakšno možnost. Sam dvomim. In vsi mi smo za nekimi rešetkami. Takimi ali drugačnimi. Jebeno življenje. Korona se skrije, majke mi.

April 2021 – še vedno so obvezne maske

Okol enajstih sem odprla oči in nekak privzdignila zalepljene veke. Še diham, hvaljen Jezus. Šla sem do hladilnika, si odprla svojo hostijo in vse blesava obsedela pred kompom. Spet milijon sporočil, spet bi vsi delček mene. Dejte me nazaj sestavit! Dejte vse dele mene nazaj, takoj! Počutim se k en zjeban puzle, že stokrat sestavljen in stokrat razčefukan nazaj. Vmes ko sem si še mencala oči in zraven enmu odgovarjala na sporočilo: »Ne mi pošiljat futr linkov zjutri! Si nor, češ da kozlam? Res me briga lazanja za dobro jutro. Drugič mi še bikova jajca nameč! Fuck off,« me je sama realnost nekje od vzad po kepi s kladivom. »Alo, gospodična. Nedelja je.« Ma marš s temi nedeljami, res. Vse te nedelje in kolumne bom zbrcala nekam. Tja nazaj Crnkoviču v uredniško pisarno. Dejte mi nazaj čase, ko sem hodila po Metelkovi in talala listke svojga bloga. Ko so se mi še vsi posmehovali. Tist je bla žurka. Ne pa zdej, k je samo-umevno, da te vsi hvalijo. Pa to, da te vsi hvalijo, še preživiš. Da si ratal pa kurčev robot za pisanje, pa že mal težje. Šesto leto sem že petkrat na mesec mašina. Zbudi se, strezni se, sestavi se, potegni še un košček munchmallowa iz zadnjih las, k je ostal od sinoči, ko si bla lačna v postelji, skadi enega, privošči si še eno hostijo in začni metati sebe na silo ven na tipkovnici. To ni več to. Kot ljubezen. Na začetku pecaš enga, sam njega si želiš. Pol pade za svobodo, ga neki časa

še prenašaš, in nato klasičen: »Ej, ti si men dopizdil.« Isto je pri pisanju. Pejmo mi rajš nazaj na začetek, smejte se mi, da sem klovn, hodite po meni, trpinčite me, sam vrnite mi moje manične začetke. In ker sem očitno preprogramirana, sem šla seveda nabijat en bullshit na hitr. Črke, besede, stavki. Črke, besede, stavki. Men bosta oba uhlja manjkala en dan, ne sam eden, od vsega tega. In ko da bi me začutil, mi zazvoni telefon: »A je to Tereza? Kaj si par dni nazaj najedala zaradi kosovca? Sam ploščice sem hotu.« En ostanek munchmallowa je kar sam skočil iz las. »Čak, kaj tebe spet vozi? Pa če sva mela tam nož pa vse.« »Dej, prines mi liter vina,« se ni dal. »Resno, nedelja je, ne pijem vina, dej mi mir. Pišem.« Pol mi je poslal še dve sporočili, ampak nisem niti pod razno pogledala, kaj mu spet dogaja. Vmes še moj tip mori s telefoni: »Pa kdo spi do enajstih?« Pa kako kurac si vi predstavljate, da bom jaz kdaj kej napisala? Tko, da mi boste iz vseh strani dihali za ovratnik? Koščke mene bi vsi, napisala jih bo pa naša snažilka iz bloka al kaj? Moja mama, k nima pojma, kako je bit jaz? Dodatna ušesa si bom našila na glavo, pa še una odrezala. Pol sem šla vsa razživcirana že ne vem kerič pritisnit send, in piči kolumna do urednika. Vmes ko sem v tekstu pametovala o različnih pasmah psov, ker ob nedeljah sem očitno tud kinolog, sem v bistvu razmišljala o svojih starših. O ta starih dveh. Že tko smo vsak zase, zdej med korono smo pa še bolj. Sej vsak dan mejli in vse, sam jaz še zdej ne vem, če me sploh razumeta. Sem klicala par dni nazaj mamo, da mogoče, mogoče bi se pa lahk potrudila pridet do nje

zdej v četrtek, k ma rojstni dan. Vsaka druga bi bla vesela, moja je mogla pa takoj z vsemi rafali nazaj usekat: »Spet maš ta tvoj skurjen glas! Tko se jaz ne mislim pogovarjat.« Ja, mami dearest, zdej si grem odrezat glasilke, da boste gospa zadovoljni. Zato sem hotla zbrat pogum in živce in mogoče, mogoče it do nje. Zato ne berem svojih knjig za nazaj. Ker se vrtime že vsa ta leta čist na isto foro okol mlačne kaše. Na začetku ni blo prov, ker sem pisala blog in nč nardila iz sebe, pol sem vse božične večerje uničila, zdej je pa moj ton glasu problem. Kot vsaka prizadeta hčerka sem šla seveda fotru takoj pošiljat: »Majka mene še zdej ne šteka, resno. Sama kritika skoz. Aja, pa pisat sem neki začela. Ni lahka pisateljska, je kr zajeban.« Vsak normalen fotr bi rekel hčerki: »To. Lepo slišat. Sam piši.« Sej objema seveda nisem pričakovala, kdo pa objema črne račke familije. Vseen mu pa ne bi blo treba nazaj prijavit: »Ni lahk tud za une okol pisatla.« Sej, nikol me nista štekala. V men bi lahk zrasel najmogočnejši bel labod, pa bom za njiju še vedno tam en vietnamski pujsek. Ne zmoreta in moreta pogoltniti, da sem njun sfizhen projekt. Ampak ej, sej mata še enga. V življenju je ena velika nesreča, če se rodiš kot prvi otrok. En glup zaljubljen par, k na enmu mejhnemu bitjecu trenira vse svoje napake. Ta posrka vse faile, k jih una dva briljantno furata pri vzgoji, ta drug se ti pa pol lahk sam še v glavo smeji. Hvala, sestra, ker si mi zrihtala teren, da men ne bo treba jebat ježa. Ni za kej, dragi brat. Vse za mir v družini. En mora bit črna ovca. V tem življenju bom očitno to jaz. In pol brat že 10 let živi po

svetu in sta jadrnika kle obstala z mano. Zakaj me nimate radi, zakaj me nimate radi?!? V resnici me majo zelo, ampak jim bom večni vesoljec. Pa pač, navadli so se, da jaz sem una, en koš za vse odpadke, in lahko mirnih živcev prenašam ves njihov gnoj, k ga zmečejo v moj koš. Sej je navajena, bo že prenesla. In kokr so moji kreteni svoje sorte, jih ne zamenjam za nč. Ker bi v resnici vse dala za svoje otroke. Bom pa očitno telefon zamenjala. Spet je un model iz kosovca klical: »Ej, me slišiš, da sem zdej ok, ne? Sem zdej ok, ne? Pridem jaz zdej tja pred blok, bom prnesu gandžo,« se dere v telefon še bolj maničen k prej. »Čaki, čaki, nisi ti nč ok, plus nč ne rabm. Nč pred moj blok. Pišem, pizda, kokrat še?« »Aja, sej je napisal Crnkovič v spremni besedi, da ob nedeljah pišeš. Nima veze, pridem jaz zdej, k zrihtam prevoz.« »Ma kakšen prevoz, mam lahk vsaj ob nedeljah mir?« Prov fucking vedla sem. Iz ene bedarije v drugo se mečem pri teh letih. Grem skrit vse nože. In če bi moja dva sledila mojemu vsakodnevnemu življenju, se niti ne bi čudila, da me mata za en pokvarjen računalniški program. Ampak ej, sej se lahk trenira še na komu drugmu. Reset, rewind, pa jovo na novo. Še mesec pa pol in bosta dobila prvega vnuka. Vnukinjo. Kar naekrat se korona časi ne slišijo več tok slabo. Sam še jaz si morm glasilke odrezat.

Ne vem, ker dan policijske ure in lockdowna ... 5. 4. 2021, vzuni sneg

Tamala gingerka, midve se morva neki pogovort. Gingerka ti pravim zato, ker tvoj fotr, moj mulc od brata, nima pojma o modi pa fura eno svojo hipster-sko rdečo brado. Lase ma sive, sam to nisi ti nč kriva. Ti ga boš plešastega naredila, sam on tega še ne ve. In držim pesti, da ga boš zajebala in boš ena lepa rdečelaska. Zdej ti je sestavil posteljico. Neki se je hvalil naokol, sam jaz cvikam, da boš po tleh zletela. Nima pojma o otrocih, sam tebe pa čaka. Vsako tvojo brco preštudira. In ker boš barcelonarka, ne mi navijat za Messija! Ronaldo je un. Ja, gingerka, 4 jezike boš mogla znat s prve. In ja, koronski otrok boš. Vržen za dober dan v mamino naročje, ko te bo rojevala z masko. Ta stara dva, zdej se dajeta že za nonota in nono (med nama, majka se je najprej hotla šunjat kr pod Mojca) in še cepit sta se šla s tisto jebo od Moderne. Da te bosta ja lahko prišla obiskat. Stara sta, veš. Ampak si jima polepšala zadnja leta. To ni kr tko. Mami vsa nora išče dude in vse živo naokol in pošilja pakete v Barcelono. Fotr sestavlja kao posteljico za kle, k ma še manj pojma k njegov sin. Še sanja se ti ne, kako te čakamo. Moraš razumet, da v tej nosečnosti najbolj trpim jaz. Tvoj fotr kreten, k ga ne zamenjam za nobenga družga kretena, mi je prepovedal pisat o teb. Ti tam brcaš po trebuhu pa boli te patka, jaz morm pa že 8 mesecev gobec skup držat. Gingerka, tko ne bova frendice. Ulet že ven,

boli te briga en mesec prej. E, moja tamala, sploh te še ni, pa si že tako veselje prinesla. Še ta stara dva (tvoja nona in nono, čeprov sta še vedno idiota) spet govorita. Vse zaradi tebe. Sej ti ne bo slabga. Peščeno plažo boš mela pred hišo sred Barcelone. Fotra, k dela računalniške igrice. Mamo računalničarko. Dva otroka, k bosta mela otroka. Pa coffee shope mate baje. Na žalost nama to henganje skup naokoli ne bo usojeno, sam vedi, da si mela najboljšo teto ever. Sej tvoj fotr ti bo govoril, da sem bla pain in the ass od sestre, sam v resnici me bo pogrešal ful. Mogoče celo jokal kdaj. Sem si pa vseen zrihtala skype. Da če že doživim, da te vsaj vidim. Po mojem boš mela črne laske pa modre učke. Dej bod zanalašč gingerka, majke ti. In dej bod vsaj mal po teti. Da vrneva vse bratu za nazaj. Boš vidla, da boš itak iz vozička padla, k ga ne zna prov sestavit. Sam če je moj brat nesposobnej, tvoja mama ni. Sam njej se boš lahk zahvalila, če boš še živa čez par let. V bistvu te čakam iz čiste sebičnosti. Una dva nej trpita tvoje jokancije, jaz se bom pa naokoli hvalila, da sem teta. Tko to gre, gingerka moja. Najprej boš zagledala ljudi okoli sebe z maskami. Ta svet je ena velika pizdarija od sebičnosti. Zakaj nisi prišla pred 20 leti? Tko se me pa tudi spomnila ne boš. Ampak, ej, teta Tereza je pametna. Ti bom napisala pravljico in jo boš mela za vedno. Eno tako, za tamale Bukowske. Flaške in frutke na vse strani. Aja, pa hvala, k si mi skenslala ta stara dva s kurca. Zdej si ti princeska, nimajo časa za črnega račka. Tko se dela, tamala. Ne pa, da jih mam jaz skoz na grbi. Sva ukompane midve s prve, dej petko.

Aja, majko brcni tja v trebuh. Teško mi je vedet, da te nikol ne bom vidla odraščat. Teško mi je vedet, da tud na avion ne morem, da bi te vidla. Enkrat ko boš starejša, boš prebrala moje knjige. Takrat boš mogoče razumela, kaj, kako in zakaj. Tvoj fotr o tem ziher ne bo govoril. Mu je pretežko. Sam ne mislit, da je slab. Boljšega brata si ne bi mogla želet. In najboljši fotr bo. Mogoče mu boš na začetku parkrat padla iz rok, sam lej, naša familija je pač idiotska. Boš bla pač mal buškasta, to je vse življenje. Prid že čim prej ven iz unga trebuha. Gingerka moja, še veš ne, da si mela najboljšo teto ever.

13. 4. 2021 – po pol leta drugi dan brez policijske ure

Včeri za dobro jutro sem hotla skočit iz postelje, kokr da sem na Lotu zadela, fit sem bla v svoji glavi glih tok k Serena Williams. Sej kilažo mava ziher isto, sam da v nasprotno smer. Ona v rit, jaz v trebuh. In vmes ko sem v postelji gledala v strop, sem razmišljala, da dans ponoč grem vrnit vse sosedom za nazaj. Do jutra se spuščat po tobogančkih otroških pa se dret na ves glas komad Nikotin! Ker s tistimi kaznimi zarad mask in cinkatorjev še nismo konec. Dolžni so nam 1200 evrov, čist tko, da ne bo pol kakšnih pomot. Lahk je tud 600 (polovičke, ker smo pač v sosedski žlahti), sam mi bi rajš 1200 pa roka. Sam kaj, ko moja roka ni šla več neki dobr. Ko sem vidla pajka nad sabo, kako se mi smeji v ksiht, če mi ni celo fakiča kazal, sem vedla, da je kap. Noben me nima rad, noben me nima rad. Sama bom crknila kle v tej luknji, še Bukowski je mel boljšo! In sem probala neki akrobatsko iz postelje in počas dojemala, da ne sam, da me boli ena roka. Da me boli celo fucking telo. Do wc-ja sem prišla k une mamce kle iz našga doma ostarelih na konc bloka. Ker the fucking fuck je pa zdej to? Dobr je, kap ni. Ampak sam ne me jebat, da me je korona uhvatila glih na končno dan brez policijske ure. Pol sem šla za vsak slučaj vsa sključena in revmatična in zavita v bundo s ta najbolj cenenim sprejem špricat po fletu, da preverim nos, k itak že davno ne funkcioniira več od raznih snifancij. Sam ti

so tok jeftini, da jih zavohajo vsi mrličiči tja do Žal. Ok, nos dela. Ni korona. Dejmo probat pivo. E, tam se je pa že zataknilo. Ni šlo. Fuck, ženska draga, ti res umiraš že kr dans. Ne, ne, ne, ne, ne! Sej mam še par las, par zob, puste me! In ti pajk tam gor, tišina! »Pejt k dohtarju, pejt k dohtarju,« se mi je posmehoval s stropa. Pol me je tok razčivciral, da sem ga naredila brezdomca in ga fuknila skoz okno. »Da te ne vidim več kle, motherfucker!« sem se drla za njim, ko sem vohala iz sosedinga balkona, kako ji lepo sveže rjuhe dišijo. Men se ne meša, men se ne meša. In kdo me bo zdej mel rad? Še cimra pajčevinastega sem nagnala ven skoz okno. Taka sem. Vse odrivam. Sam še drevo življenja vztraja. In ker me je tok treslo in zeblo, sem šla v bundi nazaj pod kovter. Ko sem pogruntala, da bo dan brez alkohola, sem vidla, da je boljš, da ga prespim. Ali do nadaljnjega, če je seveda una kurba od korone uletela. Ma ni korona, ta pocen sprej prav, da ni. Očitno me je tok uspaval, da sem do družga dneva kinkala. Zbudila sem se pa v tok prešvicane rjuhe, da sem hotla kr k sosedi uletet na balkon, pa da mi to mal menjamo. Ko sem metala ne tok dišeče rjuhe v pralni stroj, sem razmišljala, da komu pa že moram povedat, da kaj pa če je kovid.

29. april 2021

No, pol očitno ni bla korona. Sam svoj dohtar si je svojo diagnozo postavil. Tretji dan sem bla spet Bukowski, pa nej gre vse v kurac. »A si bla bolana al kaj?« sem poslušala zraven sebe enga na klopci. »Kaj maš zdej za bit bolana, če so se pa lokali odprli po pol leta.« »Ma boli me kurac, res, nej crknem že.« »A boš lajno belga?« ... »Nehi mi srat s tem sranjem. K veš, da ne jebem. Že un vaš viski zadnč. Bejžte stran od mene s tem.« Pa je še kr pametoval: »Pa dej, sej veš, da te kdaj zamika.« »Če bi me, bi si nabavila. Za ker kurac pa vi nimate nikol gandže?« »Slabo mi nardi. Paranojo pa čudne misli.« »Prov, pol pa vleč kurčevo koko, pa dej men mir.« »Ma dej, dost vas mam. Kličem že četrti dan unga za vutro, un pa men, da je na gobah tam v lokalu. Seveda ni spal že štiri dni. In jaz nej to prenašam al kaj? Še dobr, da obstajajo une dostave futra na dom, pa zraven še gandžo dobiš. Kupiš itak, ker od vas itak nč od nč!« Vzad v glavi mi je špilal komad od Modern Talking You're My Heart You're My Soul. Vse mi je šlo po glavi, vsa moja patetična preteklost. Kako sva s frendico dejansko gledali Modern Talking v Tivoliju, stari 11 let. Ker sva višek intelligence, sva se čudile predskupini Moulin Rouge, kako the fuck znata pa zdej Modern Talking kr naenkrat slovensko. Italija, diskači, koka in cuba libre po Portugalski. Vse mi je brnelo po glavi. Najboljša droga ever, ampak midve nisva več frendici. »Sej ti si pa alkič,« je še kr svojo gonil.

Zapušena sem gledala okoliške otroke v peskovniku pred sabo. Probala sem se spomnit sebe, brezskrbne, zdrave. Mejhne mene. Pa ni šlo. V Konzorciju se gledam na naslovnici svoje knjige, pa sploh ne vem, da sem jaz. Če pa se že kje zagledam, se zjokam in spizdim. Noben me nima rad, noben me nima rad ... vsi se mi posmehujejo. »In kaj tebe briga moj alko?« sem mu zasikala nazaj. »Pač, si pijanka,« je nonšalantno odvrnil. Še vedno sem kot mrtva gledala otroško dretje pred sabo. »Lej, ti pametnjakovič. Dve roki mam, ne? Pet prstov na vsaki. Na vsaki dam prst dol, ker se oba strinjava, da je alko največja kurba. Men lahk vzameš sam še pol prsta, ker je pač gandža mehka droga. Kaj pa ti? Un prst od alkota maš dol, k itak vsak dan drinkaš. Kaj pa ostali štirje? Aja, gandže ne upamo. Ostali štirje so pa kaj? Metadon, apavrini, en kurac za spat, pa še belo čez, na vrh vsega.« Ko sem nemo gledala v eno mejhno mene, je prijavil: »Dobr, sam ti si pa pijanka.« »Ti si pa vse,« sem mu mirno odgovorila nazaj. To so te standardne pijansko drogeraške fore. En drugmu metat najprej, na čem je kdo. In vse izvira iz tega, da vsak v seb ve, da je težek zblojen gnoj. Vsi opravičevat svoje sranje v dreku nekoga drugega. »Dej grem dam, kle še za joint nimate.« »Greš spet pisat svoj dnevnik?« se je en posmehljivo nasmehnil. »Napiš ti svojga,« sem zarenčala, ko sem odhajala proti seb in jim kazala fakiče nazaj. Po poti je ena mejhna Tereza uletela mim mene pa se zagonila na gugalnice. Mejte jo radi, mejte jo radi ... In mi je še vedno un kurčev Modern Talking odmeval v glavi in sem šla doma bratu pisat: »Umiranje je

moč!« Brat se sploh ne vpraša več nč. On čaka svojo hčerko čez par dni. Sam enkrat mi je rekel: »Tereza, jaz bi s tabo rad še kakšna leta doživel.« Eni gremo, drugi pridejo. Ampak umiranje je moč, tega ne veš, dokler nisi tam. Vse ti postane vseeno. Smejiš se lahk v ksiht vsem. Brez las, brez zob. Tebe total boli in se vsem lahk komot smejiš nazaj v ksihte. Je velika razlika, ko ma človek kej za izgubit ali pa nima več nč za izgubit. In zdej jaz uživam. Ker mi je vsak dan podarjen. In pol so vsi woohoo, ta pain in the ass je še živ. Sej umret me ni več strah. Bližje ko si, lažje je. Joy, spet ta Modern Talking vzad v glavi. Ne prehitr, modela, ne prehitr. Ne vem še, kako narest vozal za radiator. Jaz mam sicer svoj plan za samomor. Ne se vi matrat z vsem živim. Glih en prst lahk sunemo frendu na klopci. To je un prst za metadon. Smrtna doza za normalnega je tam ene 8 tablet. Za ta staro hipijado so to kao tablete, za ta nove frišne zadetke je to 40 mililitrov. In pač kupiš par flaš tega hudiča, zaspíš in čao, zdravo, življenje. Pa upaj, da te ne najdejo prej, pa da ne bi glih tok kisika dobil v glavo, da boš invalid za večno. In pol mogoče umiranje res ne bo več taka moč. Ste sploh dojeli, zakaj sta se dva pred parimi stranmi tepla za prazno flašo metadona? Kaj ti bo prazna flaša, če ni nč notr. Ni bil fight zato, k bi hotla delat samomore. Barufa je bla zato, ker sta glupa ko točka in nista sposobna iz ene flaške v drugo pretočit. In če ti ne prineseš svojih flašk nazaj v zdravstveni dom, s tvojo dozo napisano gor, pol prst v rit. Adijo, samomori. Zdej štekate, da je prazna flaška metadona več vredna kot polna? Ko

mi je še vedno en cenen disko odmeval v glavi, sem vidla tisto brezskrbno, srečno, veselo mejhno Terezo, kako navdušeno je tekla na gugalnice mimo mene. »A boš eno lajno? Lej, to morva vse dans posnifat. Ker greva jutrz ženo v Zanzibar in me bo ubila, če ne.« Kr naenkrat sem bla spet stara 20, v avtu z enim modelom sred Italije, in gledala kup kokaina. »Nikol ne bi rekel, da nisi iz kle.« »Nisem, nisem.« »Super govoriš italijansko.« »Dej lajno rajš, da žena ne popizdi.« Umiranje je moč, umiranje moč ... Pijanka si, pijanka si! Skoz tisti jeftini ritmi diska v glavi in jaz, k ne vem, al radiator al metadon.